



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 229/2020
08.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљаш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Конаков, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гжрр 138/19 од 16.10.2019. године, на седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гжрр 138/19 од 16.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду Прр 257/18 од 20.06.2019. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року исплати имовинску штету у износу од 42.841,54 динара, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гжрр 138/19 од 16.10.2019. године одбијена је жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ставу 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права, а према ставу 2. испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Тужбом се захтева накнада материјалне штете у износу од 42.841,54 динара. Наведени износ је разлика између износа потраживања које је тужиоцу утврђено и износа потраживања одређеног за исплату решењем Привредног суда у Београду Ст 181/10 од 13.09.2018. године којим је одобрена главна деоба стечајне масе стечајног дужника Европа осигурање АД у стечају Београд. Решењем Привредног суда у Београду Р4 Ст 423/17 од 21.09.2017. године утврђено је да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року у стечајном поступку Привредног суда у Београди Ст 181/10.

Према закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У конкретном случају стечајни дужник Европа осигурање АД у стечају Београд није привредно друштво са већинским друштвеним, односно државним капиталом, па Република Србија нема обавезу да тужиоцу накнади материјалну штету опредељену тужбеним захтевом. Република Србија нема обавезу да тужиоцу накнади захтевану материјалну штету ни на основу члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року јер се одредбе наведеног члана односе на материјалну штету која настане због дужине трајања судског поступка, а не због неисплаћивања дуга од стране стечајног дужника. Нижестепеним пресудама је одлучено у складу са наведеним законским одредбама и закључком овог суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно наведеном Врховни касациони суд је на основу члана 404. става 2. ЗПП одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. става 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. ставу 6. ЗПП против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете у 42.841,54 динара, па вредност предмета спора очигледно не прелази износ од 3.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе (18.09.2018. године). Стога се ради о спору мале вредности у коме ревизија, према цитираним законским одредбама, није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић